

Народна пословица каже да мајка није грдила сина што се коцкао већ зато што се вадио. У оригиналу се помиње да га је мајка карала, а тај помало архаични израз у данашњој, обичајној употреби адекватнији је за оно што се протекле недеље догодило Млађану Динкићу, министру економије у Влади Србије.

Он је, најпре, у интервјуу за дневни лист „Данас“ помињао како је својим обећањем о фамозних хиљаду евра по грађанину на основу приватизације (продаје) државних компанија хтео да помогне Борису Тадићу да победи на председничким изборима. Значајно је да је поменуо и да га је још тада изједао црв сумње око реалности ове процене.

У јавности је створена слика о Млађану Динкићу као човеку који је лагао у корист једне политичке опције. Онда је почео да демантује значење сопствених речи, да се вади, а колегијум листа „Данас“ убедљиво је доказао аутентичност Динкићевог интервјуа шаљући редакцијама тонски запис тог разговора који је још и ауторизован од стране министра.

Боље би му било да је ћутао јер су му реакције биле нервозне, самим тим неуверљиве, а када се још пожалио у емисији „Кажипрст“ на Б92 да „ради као коњ“ а да то народ не цени довољно изгледао је још кривљи него што јесте. Потом је пао у резигнацију и рекао оно што човек који рачуна да остане на власти никад не би требало да изговори – рекао је, наиме, да би му било боље да се повуче и гледа своја посла, али се, ето, жртвује у корист народа, па га је све то заједно кандидовало за лажова деценије, како га неки у медијима већ крсте.

Својевремено сам питао Бориса Тадића, у неком неформалном ћаскању, шта он мисли о том Динкићевом писму грађанима у коме им обећава паре. Тадић је рекао да је био чуо за то, рекао је да је тада мислио да је то занимљива иницијатива коју треба проценити, али и да је сам био изненађен Динкићевим писмом и обећањем, а посебно „олаком брзином“ јер се писмо појавило у јавности буквално два дана након што је Динкић то тек поменуо као идеју, односно да се то појавило у јавности без детаљније анализе реалних могућности. Преведено на српски: Тадић није веровао да је то паметно обећање.

Динкићу се сигурно смучило да га сваког часа неко пропитује за тих хиљаду евра које се, тренутно, претворило у десетак евра па је своју позицију покушао да појача причом о братској помоћи једном председничком кандидату, што је, испоставља се, медвеђа услуга и њему самом а и Борису Тадићу.

Аутор „Економије деструкције“ тако је написао предговор за неку нову књигу с радним насловом „Политичка деструкција“ коју би лако написао само када би престао да се жртвује за народ и запиње као коњ.

С друге стране, маркетиншки приступ био је више него очигледан: како је могао да обећа баш хиљаду евра, а не, рецимо, 986 или 1058? Округле цифре лакше се памте и пласирају међу народ који је листом веровао и у обећања о шведском стандарду и возовима који кроз Србију јуре 200 километара на сат.

Руку на срце, Динкићева идеја није била глупа и нерационална. Он, иначе, верује да подстицање потрошње ефикасно унапређује привредне послове и рачунао је да ће те паре које држава подели добрим делом кроз потрошњу бити враћене држави. Откад је света и века избори се добијају обећањима, а једино још у Србији није доказано да се наредни избори губе кад се обећања не реализују.

Сад је прилика да се то докаже, али ја не бих прихватио опкладу да ће Динкић бити губитник на наредним изборима, кад год да буду одржани.

(Блиц)